

2023. március 8., szerda – Mt 20,17-28

A Bokor kisközösségeinek (az „alap”-nak, „bázis”-nak) evangéliumelemzési hagyománya szerint az elméletet, az „agyaskodást” követve előtérbe kell, hogy kerüljön az „itt és most” („hic et nunc”), vagyis közös élet-helyzetünkre, személyes sorsomra irányuló üzenet is.

A 3. SZENVEDÉS-BEJELENTÉS [20,17–19]. A másik két együttlátó (= szünoptikosz), vagyis Márk és Lukács is hozza ezt a közismert részt. Összegezve: 1. Jézusnak szenvednie kell; 2. mint alkalmatlant elvetik a vallási hatóságok; 3. kiszolgáltatják (kiszolgáltatattatik) a főpapoknak és írástudóknak [majd a végrehajtó, ütő római hatalomnak]; 4. ógörög szóval: egerthészetai (jövő idejű szenvedő igealak; pontosabb kiejtéssel: egerthészētaj) = Jézus „feltámad, felemeltetik, felkeltetik, feltámogattatik, [újból] talpra fog állni”. Jézus már tisztába jött a rá leselkedő veszélyekkel, de határtalanul bízik a szerető Atya-Isten végtelen jóságában és megmentő, kimentő erejében. Kérdések: A fényes-ünnepélyes-kellemes vallást gyakorlom? Vagy Jézus-követésem magában foglalja-e szenvedésem, mellőzésem, üldözésem lehetőségét is – a sorsazonosság elve szerint?

JÉZUS OLDALÁRA KERÜLNI? [20,20–23] A két testvér helyett anyjuk, Zebedeus asszonya, azaz Szalómé terjeszti elő a kérést. (Máté tapintatosan nem írja le Jakab és János nevét; Lukács az egész kétrészes, hús-vér emberi jelenetet kihagyja.) Jézus belengeti a pohárkiivás (= szenvedés, vértanúság) lehetőségét. De a díszhely az Atyától függ, nem Jézustól. Kérdések: Részesedni akarok-e a (gazdagodó-ütő) hatalomból? Vagy legalább „csókos” szeretnék lenni? Összekeverem-e az evilági, társadalmi szerepemet a Szeretet világában kapott határtalan lehetőségekkel? Az Isten Országában elől-ülő, látszat-ember akarok-e lenni? Vagy képes vagyok bármely („alacsonyabb”) beosztásban is szeretet-tettekkel boldogítani és boldogulni?

ÁTVEZETŐ RÉSZ [20,24]. A többi tanítvány „bosszússá vált”, „méltatlankodott”, „neheztelt”, „bosszan-kodott”. Szinte tapintható a lelki megrendülés a várható egyenlőtlenség miatt (majdnem csak frustratio = „akadályozottság, gátoltság”). A hatalmi osztozkodás (ma: erőforrás-megosztás) kérdése minden koron át súlyos tehertétel. Kérdések: Elviselem-e, ha nekem kevesebb jut a tortából? Tudva tudván, hogy az osztozás a megoldás, hogyan válthatom, válthatjuk ezt valóra?

URALMISÁG VAGY ÁLTALÁNOS-KÖLCSÖNÖS SZOLGÁLAT? [20,25–28] Érdekes, Jézus „a [pogány] népek uralkodóiról” beszél. Talán azért, mert a zsidó nép jelenleg (akkor) római gyámság alatt él, a főpapok kényszerű együttműködők, a helyi világi fiókuralkodók meg hűséges kiszolgálók (bár akadnak „eszközzel” szurkáló „terroristák”). Kérdések: Egyáltalán lehet-e az ekkora tömegű emberiséget – valódi szeretet-közösségek gyér száma mellett – befolyásolás („zsarnokoskodás”) nélkül igazgatni? Lehetségesek-e olyan társadalmi szervezetek, amelyekben nem a nép ellen cselekszenek az uralkodók (egyének, titkos vagy érdekcsoportok, pártok stb.)? A „köztetek ne így legyen” vagy „köztetek nem így van” szellemében hogyan cselekszem, hogyan „szolgálok”, „rabszolgálok” (a pándúlia szellemében) a család, kisközösség, a Jézus-követők–Krisztus-követők köreiből és a külső léttéren? Mi az arány az igazságosság és a parttalan önzetlenség között?

Mészáros András, Bicske